

това трѣбва да остане една свещена радостъ. Когато съмъ наскърбенъ, тогава трѣбва да направя най-голѣмитѣ добрини. А сега, когато очакватъ хората да направятъ най-голѣмитѣ добрини? — Когато сж радостни. Това не е правиятъ пѣтъ.

И сега, вие ме запитвате: защо сж скърбитѣ? Казвамъ: скръбта е единъ великъ методъ за разбиране великата Истина въ Свѣта. И всички велики Учители, всички светии, всички пророци, всички учени сж минали прѣзъ училището на скръбта и станаха хора. Всѣки трѣбва да обикне скръбта и като я срещне, да ѝ се зарадва. Ако ѝ кажешъ, че я обичашъ, тя става студена, затваря вратата си за тебе, не можешъ да я познаешъ, скрива се отъ тебе. Ако пѣкъ кажешъ на радостта, че я мразишъ, тя отваря вратата на стаята си за тебе, посрѣща те, дава ти угощение. Тѣй че, кажешъ ли на скръбта, че я обичашъ, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако ѝ кажешъ, че я мразишъ, че не я обичашъ, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

Сега какъ ще разберете този животъ? Вие, понеже мислите по човѣшки, ще кажете: Господи, не виждашъ ли страданията ми? Вие мислите, че Господъ се грижи само за вашитѣ малки страдания. Той вижда всичко. Тѣй и при Христа едно врѣме дойдоха всички тия хора и Той каза: „Хлѣбъ трѣбва да се даде на тѣзи хора!“ Христосъ и днесъ вижда всички несгоди и страдания на учениѣ хора, на лѣкаритѣ, на болнитѣ, на страдающитѣ, на умирающитѣ. К а з в а м ъ : всички вие трѣбва да разбирате ключа на Любовета, и когато намѣрите този ключъ и